

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ *

Ο Ήλιος

Μιὰ φορά τονε μιὰ γυναικίκα και δέν ἤκανε κοπέλια. Εἴστερα ἐτάχτηκε και εἶπε τοῦ Ἡλίου: «Ἡλιε μου, ν' ἀγαστρωθῶ νὰ γκάμω νὰ κοπέλι και νὰ σοῦ τὸ δώσω.» Εἴστερα τῶκαμε, και τὸ νέθρεψε, και τῶβαλε ἔς τὸ σκολιό, και τοῦ παντήχγει ὁ ἥλιος στὴ στράτα, και λέει του: «Ἄμε νὰ πῆς τσῆ μάνας σου. Πότε δὲ μοῦ φέρει τὸ τάξιμο ποῦ μοῦχει ταμμένο;» Πάει λέειτο τσῆ μάνας ται. «Νὰ πέψης, μάνα μου, τὸ τάξιμο ποῦ ἔχεις τοῦ ἥλιου ταμμένο.» «Πέτου παιδί μου, πῶς ἐλησμόνησες και δέ μοῦ τῶπες.» Ἐπάντηξέν του πάλι τοῦ κοπελιοῦ ὁ Ἡλιος και τοῦ εἶπε: «Ἐξέχασα και δέ τζῆ τῶπκ. Εἴστερα τοῦβαλε ἓνα χρυσὸ μῆλο ἔς τὸν κόρφο του, κ' εἶπε: «Τοῦτο τὸ χρυσὸ μῆλο δὲ σοῦ βάλω ἔς τὸν κόρφο σου, ὅτι νὰ σέ ξεζώση, νὰ πέση, νὰρθῆ ἔς τὸ νοῦ σου, νὰ τσῆ τὸ πῆς.» Πάει, ξεζώνει το, πέφτει τὸ μῆλο. Θωρεῖ το ἡ μάνα του και ῥωτᾷ το: «Ποῦ τῶδες;» Ὁ Ἡλιος μοῦ τῶδωκε γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω νὰ σοῦ πῶ νὰ τοῦ πέψης τὸ τάξιμο ποῦ τοῦ ἔκξες.» «Πέτου, παιδί μου, πῶς τῶχασες, και δέ μοῦ τῶπες.» Ἐπάντηξέν του πάλι ὁ Ἡλιος ἔς τὴ στράτα τοῦ κοπελιοῦ και τὸ ῥωτᾷ: «Εἶπες, παιδί μου, τσῆ μάνας σου καιονὰ ποῦ σοῦπα;» «Ἦχασα τὸ μῆλο, και λησμονήσα και δέν τσῆ τῶπκ.» Βάνει του πάλι ἓνα χρυσὸ ψαλιδάκι ἔς τὸν κόρφο ντου και λέει: «Ἄργὰ ποῦ δὲ σέ ξεζώση, νὰ πέση, νὰ ναιστωρηθῆς, νὰ τσῆ τὸ πῆς.» Ἄργὰ τὸ ξεζώνει και πέφτει τὸ ψαλιδάκι, λέει: «Ποῦ τῶδες, παιδί μου, τουτονά.» Ὁ Ἡλιος μοῦ τῶδωκε γιὰ νὰ μὴ λησμονήτω νὰ σοῦ πῶ, πότε δὲ τοῦ πέψης τὸ τάξιμο ποῦ τοῦχεις ταμμένο εἶπε του ἡ μάνα του: «Πέτου παιδί μου, ὅτι νὰ σέ ξανκρωτήξη, πῶς τοῦ τὸ ἔπεψκ. Ἀπεῖτις τοῦ πάντηξε και τοῦπε τὸ παιδί: «Ἦπεφέ σου το, λέει.» τὸ πιάνει ποῦ τὴ χέρκ ντελόγω και τὸ παίρνει.

Και παίρνει το, και πάει το, και τὸ βάνει ἔς ἓνα μπερβόλι μέσα, και ἀπόει φεύγει. Τὸ κοπέλι ἤκλαιγε και τσαγκουρνοφονούντονε, και ἤλεγε:

Ὡς φήγει και μαρζίνεται τσῆ μάνας μ' ἡ καρδούλα,

Ἔτσὰ νὰ ψηγομαραθοῦν τοῦ Ἡλίου τὰ μαρούλια!

Κόφου, δεινδρό μου, κόφου!

* Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Συλλόγου δημοσιευθησομένης μετ' οὐ πολλῆ συλλογῆς τοῦ κ. Ι. Ν. Ζωγραφάκη.

Ἄργα, πάει ὁ ἥλιος καὶ θωρεῖ τὸ τσαγκουροφονεμμένο, λέει του : Πῶς ἐτσαγκουροφονεύτηκες, παιδί μου, ἐτσά ; λέει του τὸ κοπέλι : Τσῆ γειτόνισκς ὁ πετεινὸς ἦρθε καὶ πάλαιψε νε μὲ τὸν δικό μας, κ' ἐπῆγα νὰ τσῆ ξεχωρίτω, κ' ἐτσαγκουροφονέψανέ με. Τὴν ἄλλη φορὰ ξαναβρίσκει τὸ τσαγκουροφονεμμένο, ξαναρωτᾷ το : Ἦντά χεις, παιδί μου κ' εἶσαι τσαγκουροφονεμμένο ; λέει του : Τσῆ γειτόνισκς ὁ κάττη; ἦρθε μὲ τὸν ἐδικό μας κ' ἐπκλεύκανε, κ' ἐπῆγα νὰ τσῆ ξεχωρίτω κ' ἐτσαγκουροφονέψανέ με. Εἴστερα τοῦ περὶ κττε* καὶ τοῦ γρηκῆ κκι κλαίει καὶ τσαγκουροφονᾷται, καὶ ρώνιαζε :

Ὡς ἐψήγεται, μαραίνεται τσῆ μάνας μ' ἡ καρδούλα,

Ἐτσά νὰ ψηγομκραθοῦν τοῦ ἥλιου τὰ μικρούλια.

Κόψου, δέντρο μου, κόψου !

Εἴστερα τοῦ φανερώνει καὶ τοῦ λέει : Θές, παιδί μου, νὰ πῆς 'ς τσῆ μάνας σου ; λέει : Θέλω. Παιρνᾷ ἓνας κόρκακς καὶ τοῦ λέει. "Ε, κόρακας; δὲν παίρνεις ἐτουτηνιὲ τὴ γκόρη νὰ τὴν πῆς τσῆ μάνας τση ; λέει : Πάίνω τηνε, λέει του : Κ' ἦντα δὲ τρῶς ; λέει τὸ κοριὰς τση. Κ' ἦντα δὲ πίνεις ; Τὸ αἷμα τζη ; λέει : Νάχης τὴ γκατάρρα μου, κκι νὰ τρυπήσ' ὁ λκιμός σου. (Καὶ ἀποστοτεσὰ εἶναι τρυπημένος τῶν κοράκω ὁ λκιμός). Σὲ λίγη ὄρα περνᾷ ἓνα μπεριστέρι καὶ τοῦ λέει : "Ε, περιστεράκι, δὲν παίρνεις τουτηνιὲ τὴν κόρη νὰ τὴνὲ πῆς 'ς τσῆ μάνα; τση ; Πάίνω τηνε, λέει : Κ' ἦντα δὲ τρῶς ; Τὸ φιλό φιλό χορτκράκι τσῆ γῆς. Κ' ἦντα δὲ πίνεις ; Τὸ κρυγιὸ κρυγιὸ νερὸ ἀποὺ τὸ κολυμπάκι ; λέει του : "Εχε τὴν εὐκή μου, κκι νὰ 'σαι ἄχολο* (ἀποστοτεσὰ καὶ πέρα δὲν ἔχουνε χολὴ τὰ περιστεργια). Ἦπηρέν τηνε τὸ περιστερί κκι ἐπικίνκνε 'ς τσῆ μάνας τζη. Κ' εἴστερα κουραστήκανε, καὶ βγκίνουνε 'ς ἓνα κυπαρίτσι ἀπάνω νὰ ξεκουραστοῦνε. Ἀποκάτω στὸ κυπαρίτσι ἦτονε μνια βρούση* πάει μνια γκοπελιά νὰ γεμίση, θωρεῖ τὴν ἀσκικνιάδα τσῆ κοπελιάς ποῦτανε 'ς τὸ κυπαρίτσι, λέει : Ἐδα, κοπέλα ποῦ 'μαι κκι ἀπὸς μὲ πέμπουνε 'ς τὸ νερό ! σπᾷ τὸ σταμνί τζη. Εἴστερα πάει καὶ ἡ γιάλλη ἀδερφή τζη, θωρεῖ καὶ κείνη τὴν ἀσκικνιάδα, λέει : "Εδα κοπέλλα ποῦ 'μαι κκι ἀπὸς μὲ πέμπουνε 'ς τὸ νερό ! σπᾷ καὶ κείνη τὸ σταμνί τζη. Τὴν εἴστεργια πάει καὶ ἡ γρά μὲ τὸ γκουνεὸ 'ξανοίγ' ἀπάνω εἰς τὸ κυπαρίτσι, θωρεῖ τὴν κοπέλα ; λέει : "Ε, κεραπεριστεράκι, πῶς ἐβγῆκες ἀτὰ πάνω. — Χερὸχτενα ἔβρηκα κ' ἦκαμά τχ ἓνα τρουλί κ' ἐβγῆκα. Πάει ἡ γρά, ἀνεμαζώνει χερὸχτενα, κάνει ἓνα τρουλί, πάει νὰ βγῆ, χαλοῦνε, κερφώνουνέ τζη. "Ε, περιστεράκι πῶς ἐβγῆκες ἀτὰ πάνω ! — Αὐγὰ μάζωξαν κ' ἦκαμα ἓνα τρουλί κ' ἐβγῆκα. Πά ἡ γρά, μαζώνει τ' αὐγὰ, κάνει τὰ 'να τρουλί ; πάει νὰ τὰ πεκτῆση νὰ βγῆ, σποῦνε. Στὸ ὕστερο ναιγκάζεσαι κ' ἡ γρά, κ' ἐπῆγε νὰ πάρη φωτιά νὰ τὴν ἀψη 'ς τὴν βίζα τοῦ κυπαρισσοῦ, νὰ τὸ κάψη, νὰ τσῆ κατκαθάση. Τὴν ὄρα ποῦ γύ-

ρουγε τή ρωτιά, έκαιβήκανε και μισέψανε· και τωπὲ παντήχνη: ἔνας μποντικαλάκι ἔς τή στρατά· λείνε ντου. Ἄνέ σοῦ παντήξη μνιά γρά· νά σ' ἐρωτᾷ· ἀνέ μάς εἶδες, νά τση λές λόγια, λόγια, νά ποκολώσωμε μὴ μασέ φτάξη. Παντήχνη τὸ μποντικαλάκι τση γράς, λέει: "Ε, μποντικαλάκι, δὲς εἶδες μνιάν κόρη μ' ἕνα μπεριστεράκι; λέει: Ἐπαὲ μοῦ πάντηξε ἕνας σιλαμὸς μαλλί· λέει: "Ἄλλα σοῦ λέω, κι' ἄλλα μοῦ λές· δὲν εἶδες μνιά γκόρη μ' ἕνα μπεριστεράκι; Ὡστὲ νά τὸ ξάνω! λέει: "Ἄλλα σοῦ λέω κι' ἄλλα μοῦ λές· δὲν εἶδες μνιά γκόρη μ' ἕνα μπεριστεράκι; Ὡστὲ νά τὸ κλώσω! λέει: "Ἄλλα σοῦ λέω κι' ἄλλα μοῦ λές· δὲν εἶδες μνιά γκόρη μ' ἕνα μπεριστεράκι; Ὡστὲ νά τὸ φάνω· λέει: "Ἄλλα σοῦ λέω κι' ἄλλα μοῦ λές· δὲν εἶδες μνιά γκόρη μ' ἕνα μπεριστεράκι; λέει: Εἶδά το, μόνο γλάκκα νά τση φτάξης. Τὴν ὥρα ποῦ πιαίνανε ἔς τὸ δρόμο κ' ἐπροπατούσανε, εἶχε ἡ μάνα τζη ἕνα μπετεινὸ και βγαίνει και ἤκραζε, κ' ἐρώνιαζε. Κικικί, ἐδάρχετ' ἡ Μαρούλα μας! κικικί, ἐδάρχετ' ἡ Μαρούλα μας. Τση μάνας τση ἡ καρδιά ἐπόνεσαι, και πιάνει τὸ μπετεινὸ και φράσσει τον: ἔς τὸ φούνο μέσα. Και βγαίνει πάλι ποῦ τὸν ἀνηφορὰ τοῦ φούνου ἔς τὸ δῶμα κι' ἐρώνιαζε: Κικικί, ἐδάρχετ' ἡ Μαρούλα μας! κικικί, ἐδάρχετ' ἡ Μαρούλα μας! Κι' ὥστὲ νά ποκράξη νά και τὴ Μαρούλα ντως.

Τὸ Ρόδο

Μνιά φορά τονε μνιά γυναῖκα κ' εἶχε τρεῖς θυγατέρες· και δὲν ἐπαντρεύουντανιε· ἐπαντρεύουντανιε ἡ φτωχικὴς και ἄσημας, και κείνικς ἀποῦ σκνιε ὄμορφες και πλοῦτες δὲν ἐπαντρεύουντανιε. Εἴστερα ἐρωτήξανε οἱ γονέοι τως και τῶς εἶπανε: Κάμετε τρεῖς λαμπάδες, νά τση κολλήτετε ἔς τὸ προσκέφαλο τση κάθε μνιάς ὄντὲ δά κοιμηθοῦνε, κι' ἀπὸς νά τση βλεπίσετε, και ἐκείνη ποῦ δά σηκωθῆ νά τση σούτη, ἐκεινιά ἀμποδίζει και τῶν ἀποδέλοιπώ σας παιδιῶ τὴ μοῖρα. Παρακαθίζει ὁ κύρις τως και θωρεῖ τὴν καλλήτερή του θυγατέρα, ποῦ λέγανε Ρόδο, και σηκώνεται και τση σβύνει κι' ἀπόει θέτει πάλι.

Ἐβάλλανε σκοπὸ οἱ γονέοι τση νά τὴν ἐξορίσουνε· και λέει τση ὁ κύρις τση: Νάρθης θές, Ρόδο μου, νά πάμε ἔς τὸ γάμο ποῦ μάς ἔχουνε καλεσμένους; λέει: Νάρθω. Κάνουνε ἐτοιμασίαις και ζυμώνουνε, πῶς ἤθελα νά πάνε στὸ γάμο, και παίρνει τὴν ὁ κύρις τση, και ἐμισέψανε. Κ' ἐπιαίνανε, κι' ἐπιαίνανε, εἴστερα τση λέει: Κατέχεις ἐδά, Ρόδο μου, νιά γκαήρης; Κατέχω, ἀφέντη. Ἐξαναπιαίνανε πάλι ἄλλο τόσο δρόμο ἀλάργο, κι' ἀπόει τση ξαναλέει. Κατέχεις, Ρόδο μου, νιά γκαήρης; λέει: Κατέχω. Εἴστερα ξαναπιαίνανε ἄλλο τόσο κόσμο ἀλάργο· ξαναλέει τση: Κατέχεις, Ρόδο μου, νιά γκαήρης; λέει: Δὲ γκατέχω, ἀφέντη. Ὡστὲσο

βράδυνατε κ' ἤτονε μπλιό ἀργά και λαχάινει ἕνας πύργος 'ς τὴ στρατά, και τσῆ λέει: Ἐπάε νὰ μπούμε νὰ ξωμείνωμε νὰ ξενυχτίσωμε. Κρεμᾶ αὐτὸς 'ς τὸ παραθύρι ποπάνω, ἀπόξω ἕνα φλασκί χωστὰ και δὲν τὸν εἶδε, και λέει τση: Κάθου, παιδί μου, παδά, και γὼ δά πά' νὰ κόψω ξύλα νὰ φέρω νάψωμε τὴ φωτιά· λέει τση: Ὡστε νὰ γρηκᾶς τσῆ μαναρὲς κάτεχε πῶς κόβγω τὰ ξύλα· ὅτι νὰ μὴ τζῆ γρηκᾶς μπλειό, τοτετὰ ἔρχομαι. Κάθεσαι αὐτὴ, χτυπᾶ ἀέρας τὸ φλασκί, θωρεῖ πῶς εἶνε μαναρὲς· ἀνημένει, ἀνημένει. . . . ἐγένηκε πίσσα σκοτίδι· ἐνούχτιασε· ἐστενοχωρούντονε και δὲν εἶχε μπλειό 'ντκ νὰ γενῆ· προκίρνει ἀπὸ τὸ παραθύρι νὰ δῆ ἦντα κάνει και δὲν ἐπήγαινε γλήγορα, και θωρεῖ 'ς τὸ παραθύρι και χτύπα τὸ φλασκί! και πορίζει ὄξω και ἠκλαιγε· κ' ἐμίσεψε, κ' ἐπήγαινε, κ' ἐπήγαινε· και θωρεῖ μινὰ φωτιά τὴ νύχτα, και πάει και ἦτονε μάντρα, και ἦσανε βοσκοί, και λέει τως: Νὰ ξωμείνω και γὼ μὲ τοῦ λόγου σας ἐπαδά, γιατί 'νε νύχτα και δὲ γκτέχω ποῦ πᾶω, ὥστε νὰ ξημερωση; λέει: Ξωμείνε. Τὴ νύχτα σηκώθηκε ἡ μοῖρά τζη, και πάει και σφάζει ὄλο τὸ κουράδι 'ς τὴ μάνδρα, κ' ἀπόει τσῆ βάνει στὸ προσκεφλάδι τὸ μαχαῖρι και ἕνα γκόμπο ριάλια και φεύγει. Σηκώνουνται οἱ βοσκοὶ τὴν αὐγὴ νὰ ῥμέξουν τὰ ὄζα, βρίσκουντα ὄλα σφαμένα· γυκξέρνουνε ἐκειά ποῦ κείτουντονε ἡ κοπελιά, θωροῦνε ἕνα σπκθὶ 'ς τὸ προσκεφλάδι τζη 'ματωμένο. Εἴστερα τὴνὲ μιλώνανε, κ' ἐπόμεινε περίλυπη· λένε: Ντὰ δὲ και τὸ μαχαῖρι ποῦ εἶνε 'ματωμένο 'ς τὸ προσκεφλάδι σου; ἐτὸ τᾶσφαζες· λέει: Σωπάτε και γὼ δά σᾶς τὰ πλερώσω. Ἐπλέρωσέ τζη κ' ἀπόει μίσεψε. Ἐπήγαινε, ἐπήγαινε, ἐπήγαινε, και προπάτιε ὄλη νύχτα, και εἴστερα βροδιάστηκε πάλι, και ἐπήγαινε πάλι και θωρεῖ μινὰ φωτιά· και πάει, και ἦσανε ζευγάδες· λέει τως: Νὰ ξωμείνω και γὼ μὲ τοῦ λόγου σας, νὰ ξενυχτίσω, γιατί εἶμ' ἀμοναχή, λένε: Ἐάν ἦτυχες, ξενύχτισε. Τὴν αὐγὴ σηκώνεταί πάλιν ἡ μοῖρά τζη και σφάζει ὄλα τὰ ζευγάργια, και τση βάνει τὸ μαχαῖρι 'ματωμένο 'ς τὸ προσκεφαλάδι κ' ἕνα γκόμπο ριάλια 'ς τὸ γκόρφο τζη. Σηκώνουνται οἱ ζευγάδες τὴν αὐγὴ νὰ τὰ ταίσουνε και βρίσκουν τα ὄλα σφαμένα· ἐκλαίγανε και ὀδύρουντανε. Εἴστερα θωροῦνε τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ προσκεφαλάδι τζη 'ματωμένο· λέει ἡ κοπελιά: Μάντε μου και σᾶς τᾶσφαζα, δά σᾶς τὰ πλερώσω· ἐπλέρωσέν τως τα κ' ἀπόει μίσεψε. Ἐσηκώθηκε κ' ἐπήγαινε, κ' ἐπήγαινε, και 'ς ἕνα μποταμό θωρεῖ ἕνα ἀσκέρι γυναῖκες· ἐγλάκα κ' ἠφταζε τὴ μπισυνή· πιάνει και ῥωτᾶ τὴνε: Ἦντα γυναῖκες εἶστε σεῖς, και ποῦ πάτε; λέει: Δὲν εἶμαστανε 'μεῖς γυναῖκες· λέει: Κιαμιντᾶστε; λέει: Ἐμεῖς εἶμαστανε ἡ Μοίραις τῶ Μοιράδω, ἡ Μοίραις τῶν ἀρχόντισσω και τῶ νοικοκεράδω· λέει: Κ' ἐμένα ἡ μοῖρά μου ἐπαδά 'νε; λέει: Ἐπαδά· λέει: Νὰ μοῦ τὴνὲ δείξης γιατί μοῦχει πολλὰ τύρκννα 'ξωμένα· λέει: Θωρεῖς τὴνε κεινιέ; λέει: Θωρῶ τὴνε. Κεινιά 'νε· μὲ θωρεῖς; ἀπὸ κειὰ ποῦ δά τὴνὲ

πιάσης καλὰ νὰ τὴν κρατῆς γιατί δὲ σοῦ φύγη· ἐκεῖνη δὲ σοῦ λείει : Μεταπιάσέ με, μὰ σὺ ποκεῖς ποῦ δὲ τὴνέ κρατῆς μὴν τῆ μεταπιάσης γιατί δὲ σοῦ φύγη· ἐκεῖνη δὲ σοῦ χκρίζη κόσμους, ὅ,τι κι' ἀνέ θέλης, μὰ σὺ πρᾶμμα μὴ τζῆ ζητᾶς, μόνο τὸ κουβράκι τὸ μετᾶξι ποῦχει 'ς τὴ τζέπη τζη. Πάει, πιάνει τὴνε· λείει : Μετάπιασέ με, λείει : Δὲ σὲ μεταπιάνω· μάντε μου καὶ σὲ 'πιασα καλὰ δὲ σὲ σάσω, γιατί καλὰ μ' ἔχεις καὶ σὺ σασιμένη καὶ μοῦχεις πολλὰ τύραννα ἀξιωμένα. Δίδει τση χαρῖσμουκτα, ὅ,τι κι' ἀνέ τζῆ 'διδε πρᾶμμα δὲν ἤθελε, μόνο τση λείει : Δὲ θέλω ἄλλο πρᾶμμα μόνο τὸ κουβράκι τὸ μετᾶξι ποῦ 'χεις εἰς τὴ τζέπη σου· λείει : Μεγάλο ζήτημα μοῦ ζήτηξες, μὰ ἦντα δὲ κάμω· νὰ σοῦ τὸ δώσω θέλω. "Ἠπνρέ ντο καὶ μίσεψε, κ' ἐπήγκινε . . . βγάνει τὴνε ἢ μοῖρά τζη καὶ πάει σὴ μνιὰ μπολιτεῖα· καὶ ἦτονε ἓνα βασιλιόπουλο· καὶ ἦτονε ἀρραβωνισμένο· καὶ εἶχε τελάλη ἐδγαρμένο καὶ ἐτελάλιζε : Ποιὸς ἔχει μετᾶξι νὰ μοῦ πουλήση νὰ βράψη τὸ βασιλιόπουλο τσ' ἀρραβωνιαστικῆς ντου τὴν ἀλλαγῶγῆ! . . . Πηλογᾶται αὐτὴ καὶ λείει : Ἐγὼ 'χω μὰ θέλω τοῦ βάρου του. Ἐπῆγε νὰ τὸ πάρη, βάνει το 'ς τὸ τεραζί, βάνει γρόσα ποῦ τὴν ἄλλη μπάντα, ὅσα κι' ἄν ἤθκανε δὲν ἐσηκῶνουντονε· (κ' ἦτονε λείει σὺν τ' ἀυγό). Εἴστερα μπῆκε τὸ βασιλιόπουλο καὶ σηκῶθηκε. Ἀπῆτις καὶ γίνηκε ἐτσά, λείει : Δὲν παίρω κεινιὰ ποῦθελα πάρω, μόνο δὲ πάρω τουτηνιὰ. "Ἠπνρέντηνε εἴστερα καὶ τὴν εἶχε· καὶ αὐτὴ ζητᾶ 'ς τση μάνας τζη νὰ πάη. Εἴστερα σηκῶθήκανε καὶ πάνε 'σὺν ξένοι, καὶ γύρευγε κονάκι νὰ κονέψη 'ς τση μάνας τση· καὶ λείει ἢ μάνα τζη τση δούλας : "Ἄμε νὰ πκρασύρης τ' ὀνιθόσπητο, νὰ πάνιε πειὰ νὰ κονέψουνε. Ἀνημένουνέ τζη νὰ μισέψουνε, δὲν ἐμισεύγανε. Πάει ἢ δούλα, λείει τζη ἢ μουσαφίρισσα : "Ἄμε νὰ πῆς τση κεράς σου ἀνέχη δουλιὰ νὰ μοῦ δώση καὶ κάνω· λείει τζη : Πάρε τ' ἀδράχτι νὰ τση τὸ πᾶς νὰ κλώθη· λείει : Δὲ γατέχω 'γὼ νὰ κλώθω· λείει : Κι' ἀμὲ ἦντα δουλειὰ κατέχεις ; λείει : Ἀνεραψίδι ἀνέχετε. Πάει λείει το τση κεράς τση ἢ δούλα· λείει τση δούλας : Νὰ πιάσης τοῦ Ῥόδου τὴ μεσοξετελεμένη κῶτα νὰ τση τὴν μπᾶς νὰ τὴ ξετελέψη. Πάει τση τὴν κῶτα κ' ἤπιασε καὶ τὴν ἤρραφτε, κι' ἀπόει ἤκλαιγε καὶ ἤλεγε : Κῶτα μου μεσκνέρραφτη καὶ μεσκνερραμμένη, πόσον καιρό 'σουν ἄρραφτη κι' ἀκόμη μ' ἀνημένεις ! Γροικᾶ το ἢ δούλα, λείει το τση κεράς. "Ἄφρου, κερά, καὶ λοπῶς εἶνε τὸ Ῥόδο σας ! Ἐτοτεσὰ σηκῶθηκε ἢ μάνα τζη καὶ πῆγε, κ' ἐγκαλιαστήκανε καὶ ποθᾶνε δμάδι.